

י' עליונה נקראת, כשיוֹרֶדֶת לצדיק נקראת י' זעירה, והאות ו', אף על גב שהיא ו' העליונה במקומה בעמוד האמצעי, כשיוֹרֶדֶת לצדיק להתחבר עם ה', נקראת ו' זעירה. הא"ב של האותיות הקטנות הם בו, וה' העליונה, כשיוֹרֶדֶת אל הצדיק נקראת זעירה. ואף על גב שאותיות השם הקדוש כלולים בו, הם נסתרים בו, ובגללו נאמר סוד יהו"ה ליראיו ובכריתו להודיעם, ואם הם נסתרים בו, במה הם נודעים? בשכינה, שהיא האספקלריה שמאירה כשיוֹרֶדֶת יהו"ה לצדיק להאיר בו ודאי, וממנה נודעים, והו' שכתוב פה אמר יהו"ה אל יתהלל חכם בחכמתו. אם הוא שם, נקראת אספקלריה המאירה, ובאותו זמן, פי אם בזאת יתהלל המ'תהלל השכל וידוע, ואם יסתלק מצדיק והוא נשאר חרב ויבש, מיד נקראת אספקלריה שאינה מאירה. באותו זמן, אל יתהלל חכם בחכמתו.

ומי גרם להאיר לה ולהודיע בה לקדוש ברוך הוא? מי ששומר ברית, וסוד הדבר - זה השער ליהו"ה צדיקים יבאו בו, זה שער הצדיקים, ויש להם רשות להפגס לשם. וזהו מי שהוא צדיק, ובו יהו"ה, הוא זוכה בשכינה ויורש אותה, ועולה עמה למלך, שהוא העמוד האמצעי, שהוא המלך, והיא המלכות שלו, וסוד הדבר - ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ, וזהו השכינה שנאמר בה והארץ הדום רגלי. והשכינה היא ציור של העליונים והתחתונים, כל דמיות הספירות וכל שמותייהם הם מצירים בה,

מסטרא דחכמה דלעילא, דכד נחתא י' לגביה, אף על גב דבאתריה י' עלאה אתקרי, פד נחית לגבי צדיק י' זעירא אתקרי, ואת ו' אף על גב דאיהו ו' עלאה באתריה בעמודא דאמצעייתא, פד נחית לגבי צדיק לאתחברא בה', ו' זעירא אתקרי, אלפא ביתא דאתוון זעירן (דף סה ע"א) ביה אינון, וה' עלאה כד נחתא לגבי צדיק, זעירא אתקריאת, ואף על גב דאתוון דשמא קדישא ביה כלילן, סתימין אינון ביה, ובגניניה אתמר (תהלים כה יד) סוד יהו"ה ליריאיו ובכריתו להודיעם, ואי סתימין אינון ביה, במאי אשתמודעאן, בשכינתא, דאיהי אספקלריאה דנהרא פד נחית יהו"ה לגבי צדיק לנהרא בה ודאי, ומנה אשתמודען, הדא הוא דכתיב (ירמיה ט כב) פה אמר יהו"ה אל יתהלל חכם בחכמתו, אי איהו תמן אתקריאת אספקלריאה דנהרא, ובההוא זמנא פי אם בזאת יתהלל המ'תהלל השכל וידוע (שם כג), ואם יסתלק מצדיק ואשתאר איהו חרב ויבש, מיד אתקריאת אספקלריאה דלא נהרא, בההוא זמנא אל יתהלל חכם בחכמתו.

ומאן גרים לאנהרא לה, ולאשתמודעא בה לקודשא בריך הוא, מאן דנטיר ברית, ורזא דמלה זה השער ליהו"ה צדיקים יבאו בו (תהלים קיח כ), דא איהי תרעא דצדיקייא, ואית לון רשו לאעלא תמן, ודא איהו מאן דאיהו צדיק, וביה יהו"ה, איהו זכי בשכינתא וירית לה, וסליק בה למלפא דאיהו עמודא דאמצעייתא, דאיהו מלך, ואיהי מלכות דיליה, ורזא דמלה ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ (ישעיה ס כא), ודא איהו שכינתא דאתמר בה (שם סו א) והארץ הדום רגלי.

ושכינתא איהי ציורא דעלאין ותתאין, כל דיוקנין דספירן וכל שמיהן

ובה תקוקות נשמות ומלאכים
 וחיות קדושות, ובה תקוקים מה
 שנאמר בהם ודמות פניהם פני
 אדם וכו'.

קם רבי שמעון ואמר: זקן זקן,
 והרי השכינה היא היחוד של
 הקדוש ברוך הוא, איך תקוקים
 בה דמיות שלמטה שאינם
 מציאותה? אמר לו: רבי, למלך
 שיושב בהיכלו, וכמה אנשים
 נכנסים לראותו, מהם מסתכלים
 בלבושו, ומהם בגופו, ומהם
 מסתכלים במעשיו, ובודאי
 שבמעשיו נודע מי הוא המלך,
 שבלבושים הוא משתנה בהם
 לכמה שנויים, ובלבושים שהוא
 לבוש בבקר לא לובש בערב,
 והלבושים שלובש יום אחד לא
 לובש יום שני, וכך בכל יום
 וחדש ושנה ושפת וימים טובים
 משתנה בלבושים.

כמו כן השכינה יש לה כמה
 לבושים, שמהם ברא הקדוש
 ברוך הוא פסאות (פסא), ומלאכים
 וחיות ושרפים, ושמים וארץ,
 וכל מה שברא בהם, וכל הבריות
 שברא מהלבושים הללו שלה,
 רשם את כלם וחקקם בלבושיה,
 כדי להסתכל ממנה בכל הבריות
 לרחם עליהם, וסוד הדבר -
 וראיתה לזכר ברית עולם,
 וראיתה בלבושים הללו שהם
 מאירים בכל (הבריות), לפעמים
 שישאל מאירים להם במעשים
 טובים, ובגללם הקדוש ברוך
 הוא מרחם עליהם.

ואם עושים מעשים רעים, היא
 מתלבשת לבושים אחרים
 שחורים, שבהם רשומים כל
 אותם פעלי הדינים שנקראים
 לילות, לדון בהם את העולם,
 ובאותו זמן היא אומרת, אל

דלהון בה אינון מצויירים, ובה אינון גליפין
 נשמתינ ומלאכין וחיוון קדישין, ובה גליפין
 מה דאתמר בהון (יחזקאל א' ע') ודמות פניהם פני
 אדם וכו'.

קם רבי שמעון ואמר, סבא סבא, והא
 שכינתא איהי יחודא דקודשא בריה הוא,
 איך גליפין בה דיוקנין דלתתא דלאו אינון
 מציאותה, אמר ליה רבי, למלכא דאיהו יתיב
 בהיכליה, וכמה בני נשא עאלין למחזייה,
 מנהון מסתכלין בלבושו, ומנהון בגופוי,
 ומנהון מסתכלין בעובדוי, ובודאי בעובדוי
 אשתמודע מאי ניהו מלכא, דלבושין איהו
 משתני בהון לכמה שנויין, ולבושין דאיהו
 לבוש בצפרא לא לביש ברמשא, ולבושין
 דלביש יומא חדא לא לביש יומא תננא, והכי
 בכל יומא וירחא ושטא ושבתא וימין טבין
 אשתני בלבושין.

בגוונא דא שכינתא פמה לבושין אית לה,
 דמנהון ברא קודשא בריה הוא פרסיין
 (ג"א כרסיא), ומלאכין וחיוון ושרפים, ושמיא
 וארעא, וכל מה דברא בהון, וכל בריין דברא
 מאלין לבושין דילה, רשים לון פלהו וגליף
 לון בלבושהא, בגין לאסתכלא מינה בכל
 בריין לרחמא עליהו, ורזא דמלה וראיתה
 לזכור ברית עולם (בראשית ט טו), וראיתה באלין
 לבושין דאינון נהירין בכל (ברין) זמנין
 דישראל נהירין לון בעובדין טבין, ובגינייהו
 קודשא בריה הוא רחים עלייהו.

ואי עבדין עובדין פישין, איהי אתלבשת
 לבושין אחרנין אוכמין, דבהון רשימין
 כל אינון מארי דינין דאתקריאו לילות,
 למידן בהו לעלמא, ובההוא זמנא איהי
 אומרת (שיר א' י) אל תראוני שאני שחרחרת, ובגין דא אלין מסטרא דלבושין